

своя „Историченъ споменъ“, —живи картини за състоянието на народа ни подъ двойното турско-фенерско робство, за борбата противъ него на „тайното народно братство“ и за великото народно преселение въ 1830 г. Между това той ходатайствува предъ руското правителство за издържане на бедни ученици българи въ руски учебни заведения.

Занемарилъ частнитѣ си облаги — напустналъ държавната си служба въ Ромъния противъ волята на началството, за да вземе участие въ войната откъмъ руска страна, злепоставенъ предъ ромънското правителство, което се обявило противъ Русия, останалъ безъ сръдства въ напреднала вече възраст, той подъ покровителството на Русия, като руски поданикъ се завръща къмъ края на 1856 г. въ Ромъния, за да търси препитание. Отначало билъ на частна практика въ Букурещъ и Браила, докато въ 1858 билъ поканенъ и назначенъ окржженъ лѣкаръ въ Каларашъ (на окржга Яломица), обаче недоволенъ отъ условията на службата и живота, той напуска длъжността въ 1861 г. и се установява въ Браила на частна практика.

Разочарованъ отъ изхода на войната, която не допринесла нищо за родината, Селимински се залавя за обичайната си народобудна и просвѣтна дейность. На първо мѣсто трѣбвало народътъ да отпочне църковната борба, заглъхнала поради войната, вече 3 години. Веднага съ пристигането си въ Букурещъ, ноемврий 1856 год., той застава начело на ромънскитѣ българи и отъ тѣхно име отправя до всичкп сънародници окржжно, съ което, изтъквайки покварата на фенерското духовенство, въ чиито ржце вѣрата е станала причина за увѣчаване на робството и народната гибель, призовава народа да се сплоти и потърси сръдства, за да се избави, веднѣжъ за винаги, отъ това позорно положение. Като народенъ стражъ зорко бди за народната борба противъ фанариотитѣ, напжтства и поучава народнитѣ водачи, особено народнитѣ представители въ Цариградъ, между които и той билъ избранъ, като представителъ на ромънскитѣ българи, на два пжти, въ 1857 и 1861 г., обаче отказалъ да отиде, подъ предлогъ на здравни причини, а въ сжщность, вѣроятно, защото отбѣгвалъ съприкосновение съ турци и фанариоти, които би го отровили.

По неговъ починъ се устройва браилското българско общество, което подъ негово ржководство става примѣрно съ живото си участие въ народното дѣло. То става изразителъ не само